

Arrest

nr. 171 548 van 11 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 30 maart 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 27 juli 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 25 juli 2013, met kennisgeving op 22 oktober 2013, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.03.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*S., F. (R.R.: (...))
nationaliteit: Marokko
geboren te OULES SIDI ALI op 28.04.1978
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onontvankelijk werd verklaard op 27.07.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is,

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dd. 23.07.2013 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Hij komt dan ook tot de conclusie dat er geen sprake is van een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene. Het gaat in casu niet om een actuele ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Indien betrokkene nooit asiel aanvraag en onder A.I. werd geplaatst + in het Vreemdelingenregister werd ingeschreven in het kader van de aanvraag 9ter:

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN ZONDER DE BUGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.”

Op 25 juli 2013, met kennisgeving op 22 oktober 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt:

“In uitvoering van de beslissing van B.E., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

S., F. en geboren te zijn te OULES SIDI ALI op 28.04.1978, en van nationaliteit Marokko te zijn

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ *10 hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

□ *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 14.02.2013, hem betekend op 08.03.2013."*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing bij gebrek van een ontwikkeling van een middel tegen deze beslissing.

2.2. Vastgesteld wordt dat de verzoekende partij onder meer de schending opwerpt van artikel 3 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stelt dat door haar aandoening zij wordt blootgesteld aan één der hypothesen voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en geeft te kennen dat hierdoor een terugkeer naar het herkomstland onmogelijk is. Hieruit blijkt dat zij een middel ontwikkelt dat ook gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

2.3. Ter terechtzitting wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij in het bezit is gesteld van een E-kaart en haar een geldig verblijf is toegekend tot 18 maart 2020, zodat enig belang voor wat het beroep betreft gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod ontbreekt.

2.4. Artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

"De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang."

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 254.*)

De verzoekende partij stelt zich te gedragen naar de wijsheid.

Gelet op het geldig verblijf waarvan de verzoekende partij kan genieten door de aflevering van de E-kaart wordt er vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod minstens

impliciet uit het rechtsverkeer zijn verdwenen zodat de verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij haar beroep gericht tegen deze beslissing.

2.5. Bijgevolg is het beroep in die mate onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert de schending aan van "Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen, werpen verzoeker de volgende middelen tot nietigverklaring op:

De schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (hierna: artikel 9ter Vw.), schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), schending van artikel 62 Vreemdelingenwet".

Een onderdeel van het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing luidt:

"Ten derde houdt de bestreden beslissing een **schending in van de bepalingen van art. 9ter Vw.**

Dit artikel bepaalt het volgende :

Art. 9ter. Vw. § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tót verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Art. 9ter. Vw. § 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tót het bekomen van een machtiging tót verblijf in het Rijk.

De bestreden beslissing dd. 25.07.2013 is gebaseerd op het medisch advies van arts-attaché waarin deze laatste gesteld heeft dat de aandoening van verzoeker niet direct levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

De arts-attaché verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die een dergelijke (strengere) interpretatie zou hebben gegeven aan de bepalingen van artt. 3 EVRM.

Echter, nergens in de bepalingen van Artikel 9ter Vw wordt een "directe" levensbedreiging vereist.

Artikel 9ter Vw. laat ook ziekten toe die (op termijn) een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, bij gebrek aan adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling in het herkomstland.

Artikel 9ter Vw zelf vereist geen "directe" levensbedreiging wegens "kritieke" gezondheidstoestand of "vergevoerd stadium" van de ziekte.

Door te eisen dat de aandoening van verzoeker 'levensbedreigend'⁵ zou moeten zijn, heeft verweerder een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9ter Vw, en miskent daardoor art. 9ter Vw.

Art. 9ter, §3,4° Vw. laat verweerder slechts toe om de zgn. 'medische filter' toe te passen rekening houdend met alle elementen van art. 9ter §1, eerste lid Vw:

Artikel 9ter Vw. beschermt zieken die (kennelijk) een reëel risico lopen voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter aanvraag.

Verweerder verklaart in casu de 9ter Vw. aanvraag van verzoeker ongegrond alleen op basis van het eerste deel van deze definitie, met bovendien een (veel te)

strengere (en onwettige) invulling ervan ("direct" risico op leven of fysieke integriteit).

Verweerder gaf daarbij geen enkele motivering over het tweede en derde deel van de definitie van art. 9ter Vw : namelijk : of er geen van de genoemde risico's is in het geval dat verzoeker geen adequate behandeling meer zou krijgen na terugkeer.

Nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of verweerder, hetzij de arts-attaché in concreto een onderzoek hebben gevoerd naar de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tót behandeling in verzoekers herkomstland.

Door dit onderzoek niet te voeren, worden de bepalingen van art. 9ter § 1 Vw. ontegensprekelijk geschonden.

Nergens uit de lezing van het medisch advies van de arts-attaché blijkt dat deze laatste een concreet onderzoek heeft verricht naar het al dan niet bestaan van een adequate, beschikbare en toegankelijke medische behandeling in verzoekers herkomstland in geval van een eventuele terugkeer bij een afwijzing van de aanvraag.

In casu lijdt verzoeker wel degelijk aan een aandoening dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Het medisch advies van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.”

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

(...)

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet onder meer luidt als volgt:

(...)

De ambtenaar-geneesheer stelde naar aanleiding van de door verzoeker ingediende aanvraag van 30 maart 2009, op 23 juli 2013 een advies op dat onder meer luidt als volgt:

(...)

Uit het voorliggende advies blijkt duidelijk dat de twee voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden onderzocht. Enerzijds stelt de ambtenaar-geneesheer dat de aandoeningen zoals beschreven in de medisch attesten en waarbij hij preciseert dat het om diarree en krampen na een whippleprocedure ter behandeling van de sequellen van een trauma gaat, geen reëel risico inhouden voor het leven en de fysieke integriteit en anderzijds beoordeelt de ambtenaar-geneesheer het actueel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Hierbij stelt de ambtenaar-geneesheer dat de behandeling louter symptomatisch is en dat de eventuele afwezigheid ervan in het thuisland niet betekent dat verzoeker er onmenselijk of vernederende zou worden behandeld.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij meent dat uit het advies niet zou blijken dat alle medische attesten onderzocht werden. Hij beperkt zich tot een louter hypothetische bewering zonder in concreto aan te tonen welk medisch element of verslag veronachtzaamd werd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet vloeit er geen enkele verplichting voort in hoofde van de ambtenaar-geneesheer om de aanvrager aan een bijkomend onderzoek toe onderwerpen of om bij komende informatie in te winnen. Het komt daarentegen aan verzoeker zelf toe om zijn aanvraag voldoende te staven. De ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de door de verzoeker overgemaakte standaard medische getuigschriften voldoende waren om zijn advies op te stellen. Bovendien toont verzoeker niet aan welk nieuw licht geworpen zou kunnen worden op zijn situatie indien hij aan een bijkomend onderzoek zou onderworpen worden.

Dienaangaande kan verwezen worden naar arrest nr. 91.681 van 19 november 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat onder meer luidt als volgt:

(...)

Verzoeker verwijt de verwerende partij zich te verschuilen achter het advies van de ambtenaar-geneesheer, doch gaat met zijn kritiek voorbij aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet zelf, dat voorziet dat de beslissing genomen wordt op basis van het verleende advies van de ambtenaar-geneesheer.

Hij toont niet aan welk belang hij heeft bij zijn kritiek dat de beslissing pas 4 jaar nadat de aanvraag werd ingediend, werd genomen, te meer nu de aanvraag om machtiging tót verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, reeds d.d. 27 juli 2010 ontvankelijk werd verklaard en verzoeker in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie.

Verzoeker maakt met zijn betoog geen verkeerde lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk, noch toont hij aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn. Het loutere feit dat de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing en in het advies van de ambtenaar-geneesheer bijkomend verwijst naar rechtspraak van het EHRM in het kader van artikel 3 van het EVRM, doet aan het voormelde geen afbreuk. Immers, artikel 9ter van de vreemdelingenwet vereist ontegensprekelijk een bepaalde graad van ernst. Het tegenovergestelde aannemen zou een ontkenning inhouden van de medische filter die door artikel 9ter van de vreemdelingenwet expliciet in het leven werd geroepen. De ambtenaar-geneesheer heeft de attesten van verzoeker aan een zorgvuldige analyse onderworpen - verzoeker maakt immers het tegendeel niet aannemelijk - en stelde, zoals reeds supra gesteld, vast dat de symptomen niet van die aard zijn dat ze een risico kunnen vormen voor het leven of de fysieke integriteit en dat de eventuele afwezigheid van de behandeling niet betekent dat hij

in zijn herkomstland onmenselijk of vernederend zou worden behandeld. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd geenszins als enige voorwaarde vooropgesteld dat het dient te gaan om een levensbedreigende aandoening. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden als zou er in iedere hypothese een onderzoek gevoerd moeten worden naar de mogelijke behandeling in het land van herkomst, als er niet voldaan is aan het bereiken van een bepaalde drempel betreffende de ernst van de aandoening. Het enig middel is ongegrond.“

3.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk, zodat voorgaande middelen vanuit dat oogpunt zullen worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet - waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd - daar de bestreden beslissing steunt op de toepassing van deze bepaling die ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidde als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4

(...)

§ 5

(...)

§ 6

(...)

§ 7

(...)."

Uit het standaard medisch getuigschrift van 17 maart 2009 blijkt dat volgens de behandelende geneesheer de verzorging van de aandoeningen van de verzoekende partij niet kunnen verder gezet worden in het land van herkomst omdat de behandeling een hoge techniciteit, bekwaamheid en veel middelen vereist. Een deskundig verslag van Dr De Grave, tevens licentiaat verzekeringsgeneeskunde leert dat de verzoekende partij het slachtoffer werd van een schotwonde in 2003 waarbij nagenoeg *"alle organen werden beschadigd, deels door het projectiel maar ook en vooral door disruptie en "blow-up" van de gaskolom in de kogelbaan."* Een majeure schade werd vastgesteld aan de pancreas en de galwegen. Op 21 februari 2007 werd een nieuwe reconstructieoperatie van de buik uitgevoerd wegens een zeer uitgebreid huiddefect. De verzoekende partij wordt behandeld met een maandelijkse "Sandostatine LA wegens secundaire chronische pancreatitis". De meest banale voeding of drank kan spontaan krampen en een profuus dunne ontlasting uitlokken. Op pagina 8 van dit verslag stelt deze arts dat hij maandelijks moet behandeld worden met een medicijn dat zeer kostelijk is en onder strikt technische voorwaarden moet toegediend worden. Regelmatige controle van de water- en zouthuishouding zijn noodzakelijk en een jaarlijkse anti-infectie profylaxie is eveneens noodzakelijk. Voorts blijkt uit de overgemaakte stukken dat de verzoekende partij door de kwetsuren meer dan 66 procent werkonbekwaam is. In een verslag van 11 september 2009 wordt vastgesteld dat Sandostatine geen effect heeft op de klachten. Uit het verslag blijkt dat verder onderzoek nodig is. Een verslag van 13 december 2012 stelt dat de verzoekende partij nog steeds dumping symptomen alsook pancreasinsufficiëntie heeft.

De ambtenaar-geneesheer oordeelt op 23 juli 2013:

"(...) Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

– Het medisch attest d.d. 17/03/2009 van dr. Z. Elarbi, huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene in behandeling is voor een niet-gepreciseerde chronische kwaal;

– Medische attesten d.d. 21/02/2007 en 28/02/2007 van der. W. Van Riel, heilkunde, waaruit blijkt dat bij betrokkene een uitgebreide reconstructie operatie van de buik werd uitgevoerd ter herstel van de buikwand

- Medische attesten (...) verzekeringsgeneeskunde, waaruit blijkt dat de betrokkene in april 2003 slachtoffer werd van een schotwonde (...) De huidige klachten zijn regelmatige diarree en krampen na voedselinname. (...) Betrokkene is werkonbekwaam voor fysieke en staande arbeid;
- Medisch attest (...) plastische heilkunde (...) eventueel kan een heringreep nodig zijn voor hernia umbicalis;
- Medisch attest (...) lijdt aan chronische waterige diarree en krampen, ontstaan na whippleprocedure n.a.v. een abdominale schotwonde in 2003. Sandostatine en imodium blijken geen effect te hebben. Geen melding van medicamenteuze behandeling, wel van verdere onderzoeken.

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 34-jarige man uit Marokko lijdt aan diarree en krampen, na een whippleprocedure ter behandeling van de sequellen van een trauma. De vermelde symptomen (diarree en krampen) zijn niet van die aard dat ze een risico kunnen vormen voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De behandeling is louter symptomatisch. De eventuele afwezigheid ervan in het thuisland betekent dan ook niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240196, D: v. United Kingdom.)

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Derhalve is er medisch gezien ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland (...)"

De verzoekende partij meent dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is en dat niet uit het gegeven dat de gezondheidstoestand niet kritiek is hetzij dat er geen sprake is van een levensbedreigende situatie kan afgeleid worden dat er niet voldaan is aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij wijst er op dat de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is.

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet is van toepassing op de volgende drie gevallen:

- (1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of
- (2) op een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt of
- (3) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Hoewel uit het standaard medisch getuigschrift blijkt dat de verzoekende partij verschillende medicijnen en de verdere verslagen (waaronder het attest van 12 december 2012 dat spreekt van medicamenteuze aanpassing) en er ernstige pancreasinsufficiëntie blijkt te bestaan waarvoor zij moet worden opgevolgd concludeert de ambtenaar-geneesheer dat er een louter symptomatische behandeling is zonder uit te leggen waarom zijn bevindingen in tegenspraak zijn met deze van de behandelende geneesheer terwijl evenmin uit de voorgelegde medische stukken blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een banale ziekte, wel integendeel.

Uit de bewoordingen van het advies, vervat in de eerste bestreden beslissing blijkt dat volgens de arts-adviseur dat er niet moet worden onderzocht of er een adequate behandeling voorhanden is in het herkomstland bij gebreke waarvan er sprake kan zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling. Er wordt niet op een begrijpelijke manier verwoord op welke wijze het gebrek aan levensbedreigende toestand en kritieke gezondheidstoestand aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de verzoekende partij tevens geen ziekte heeft die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst. De bewoordingen dat de behandeling louter symptomatisch zou zijn schijnen niet in overeenstemming te zijn met de overgemaakte medische stukken. Het advies lijkt enkel de symptomen van de aandoeningen

op te sommen zonder rekening te houden met de aandoening waaronder pancreasinsufficiëntie die mogelijks de symptomen veroorzaken, waarbij meteen opgemerkt wordt dat het de Raad niet toekomt zich hierover uit te spreken.

De ambtenaar-geneesheer beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad kan deze beoordeling niet maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer. De Raad moet echter wel in staat worden gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Hoewel de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijkt hoeft te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en hij niet verplicht is om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist zou zijn opgesteld (RvS 6 november 2013, nr. 225.353), dient uit het advies zelf of uit de stukken van het administratief dossier te blijken waarop de arts zich voor deze beoordeling heeft gestoeld. In casu houdt de ambtenaar-geneesheer er een andersluidende beoordeling op na met betrekking tot de noodzaak aan behandeling van de aandoeningen van de verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard in het kader van zijn advies de voorgehouden noodzakelijke behandeling evalueren op grond van bepaalde objectieve vaststellingen. Het is in casu echter volstrekt onduidelijk op grond waarvan de ambtenaar-geneesheer beweert dat schijnt er op te wijzen dat de arts-adviseur meent dat als er geen kritieke of levensbedreigende situatie voorhanden is dit automatisch leidt tot de conclusie dat er niet moet onderzocht worden of er adequate behandeling bestaat in het herkomstland bij gebreke waarvan een risico bestaat voor onmenselijke en/of vernederende behandeling van de verzoekende partij. Temeer de arts-adviseur bij twijfel zich kan informeren en desgevallend de verzoekende partij kan onderzoeken voor zover deze meent de aanvraag te moeten afwijzen omdat er geen voldoende informatie voorhanden is. Minstens is de motivering van dit advies dubbelzinnig nu er gesteld wordt dat er enkel sprake is van een louter symptomatische behandeling en voorbij gegaan wordt aan de pancreasinsufficiëntie waarover diverse verslagen spreken. Bovendien kan uit het advies niet worden afgeleid waarom de arts-adviseur volledig voorbij gaat aan de vaststelling van de behandelende arts van de verzoekende partij die van meet af aan stelde dat de behandeling technisch hoogstaand is en het chronisch karakter van de aandoeningen tevens blijkt uit de verschillende verslagen. Uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn leven of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn fysieke integriteit hij derhalve niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, te meer daar uit de bestreden beslissing en het advies waarop deze steunt niet blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een banale aandoening of ziekte. Er kan dan ook niet anders worden geconcludeerd dan dat de arts-adviseur zich, zonder hiervoor te verwijzen naar stavingstukken, gebaseerd heeft op eigen inzichten en overtuigingen om het advies op te stellen waarop de bestreden beslissing steunt. Dit getuigt in casu niet van behoorlijke feitenvinding, nu het administratief dossier geen enkele feitelijke grondslag biedt voor de stelling dat de behandeling enkel symptomatisch is en zeker niet essentieel. De verwerende partij houdt ten onrechte voor dat afdoend werd onderzocht of er geen reëel risico bestaat op een onmenselijke en/of vernederende behandeling bij gebreke aan enige behandeling in het herkomstland. Voorts blijkt niet uit het advies of uit de bestreden beslissing dat het medisch verslag van 13 december 2012 werd onderzocht. Dit werd nochtans neergeld voor de bestreden beslissing en bevindt zich in het administratief dossier.

In die mate is het onderdeel gegrond en is artikel 9ter van de vreemdelingenwet in samenlezing met de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van de middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep wordt verworpen voor wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN